

ber. Det ligger jo i sagens natur, at man skal have et overskud af godt humør for at synes, at det er sjovt med de sager, som bliver forelagt i Europaudvalget om fredagen.

Statsministeren havde så en bemærkning om den tyske kansler Gerhard Schröders besøg. Og også i forlængelse af det, fru Charlotte Antonsen var inde på, vil det jo altså være mærkeligt, hvis den tyske kansler skulle være den eneste, som den dag ikke havde hørt om det, som udenrigsministeren bl.a. gik rundt og fortalte pressen om, nemlig at Danmark var indstillet på at opgive kravet om ubetinget dansk tilstedeværelse i Kommissionen.

Jeg beklager selvfølgelig meget, hvis jeg har taget fejl af, hvad der er foregået på det møde med kansler Schröder, men det ville jo unægtelig være mærkeligt, hvis vi stod i den situation, at alle andre er blevet informeret end den gæst, man havde, og så skulle han bagefter af den tyske ambassadør have at vide, at den danske udenrigsminister havde stået og sagt noget andet, end han havde fået at vide af den danske statsminister. Og det kan jeg heller ikke rigtig forestille mig har været tilfældet, og derfor må jeg, indtil andet foreligger, gå ud fra, at også det emne har været genstand for drøftelser mellem den tyske kansler og den danske statsminister.

Med hensyn til Polen mener statsministeren, at vi skal hjælpe disse millioner af polske bønder og landarbejdere, som står i en vanskelig situation med lange overgangsordninger. Jo, men problemet er jo, at det, som Europa-Kommissionen forstår ved en overgangsordning, er en ordening, hvori Polen er fritaget for at modtage landbrugsstøtte i mange, mange år, og det kalder jeg ikke en overgangsordning, det kalder jeg usolidarisk.

Nu er der jo det problem med de forhandlinger, at de jo foregår i hemmelighed, så jeg kan jo kun sige det, som jeg ved fra kilders information, som er sluppet ud til pressen, og det giver jo hele debatten sådan en skyggeagtig karakter. Også her er det demokratiske underskud i EU pænt stort.

Og så den sidste bemærkning, som er en meget principiel bemærkning. Den er til udenrigsministeren, som var inde på spørgsmålet om flertalsafgørelser og grundlovsfortolkning. Jeg ved godt, at det har været gængs i regeringskredse her i Danmark gennem mange år at hævde det synspunkt, at fjernelse af veto retten ikke er suverænitetsoverdragelse, at selv om vi går fra et system, hvor vi har veto retten og ikke kan stemmes ned og så går over til et system, hvor vi

kan stemmes ned, og hvor vi altså går fra det mellemstatslige til det overstatslige, så siger man, at det ikke er suverænitetsoverdragelse.

Jeg ved godt, at det har været en regeringsopfattelse i mange år, at det er sådan, og så behøver man ikke at spørge befolkningen. Min påstand er bare – og den kan vi jo prøve at lave en opinionsundersøgelse på i befolkningen, hvis det er det, det kommer an på – at uden for denne sal er der ingen mennesker, der kan forstå, at afgivelse af veto retten ikke er suverænitetsafgivelse.

For det er jo netop, når man afgiver veto retten, at man kan stemmes ned og dermed endegyldigt mister styret på tingene, det er netop i den situation, at Folketinget ikke længere kan kontrollere den lovgivning, der kommer til at gælde i Danmark.

Derfor er det ren metafysik for de allerfleste mennesker, tror jeg, at så skulle det ikke være suverænitetsafgivelse. Jeg tror simpelt hen ikke, at der er nogen, der kan forstå det. Det er sådan en juridisk konstruktion, som regeringen har ladet udarbejde til formålet. Jeg er ked af at måtte sige det. Men lad os tage en såkaldt folkehøring om det, som regeringen går så meget ind for, og lad os så spørge i befolkningen, om man synes, at det er suverænitetsafgivelse, når vi overlader til andre at stemme igennem, og et flertal i Folketinget ikke længere kan vedtage lovene, men de vedtages af et flertal i et andet hus end her i Danmark; lad os spørge, om man i befolkningen ikke synes, det er suverænitetsafgivelse.

Det vil jeg gerne være med til at vi går ud og spørger om i befolkningen, så kan vi jo vende tilbage efterfølgende og se, hvad man forstår i befolkningen ved spørgsmålet om suverænitetsafgivelse. Det må dog have en vis betydning også for udenrigsministeren, håber jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 13 af Claus Larsen-Jensen (S), Charlotte Antonsen (V), Lene Espersen (KF), Susanne Clemensen (CD) og Elisabeth Arnold (RV) (se ovenfor) vedtoges med 83 stemmer (S, V, KF, CD og RV) mod 12 (DF, EL, FRI og Frank Dahlgaard (UP)); 12 (SF, KRF og Mogens Andreasen (UP)) stemte hverken for eller imod.